

on (straffemyndighed) i tilfælde, hvor staten ikke udleverer en person til en anden deltagerstat, fordi vedkommende er statsborger i førstnævnte stat, rækker efter Justitsministeriets opfattelse ikke videre end, hvad der følger af straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Det skyldes, at bestemmelsen i tillægsprotokollen – i overensstemmelse med den nævnte bestemmelse i straffelovens § 7 – må forstås således, at den deltagerstat, som ikke udleverer en egen statsborger til en anden deltagerstat, alene er forpligtet til at udøve jurisdiktion, hvis det pågældende forhold også er strafbart i den anden deltagerstat, hvor forholdet er begået. Det krav, der opstilles til EU-medlemsstaterne i artikel 8, stk. 5, i forslaget til rammeafgørelse med hensyn til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelser omfattet af EU-rammeafgørelsen bliver begået af en af medlemsstatens egne statsborgere uden for den pågældende medlemsstats territorium, er sammenfaldende med Danmarks forpligtelser efter den europæiske konvention fra 1957 om udlevering af lovovertrædere, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C) og konventionen fra 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4499).

Tillægsprotokollens artikel 5 om udlevering for handlinger omfattet af tillægsprotokollen må anses for opfyldt ved den gældende udleveringslovgivning. Der kan således efter udleveringslovens § 2 ske udlevering til strafforfølgning af danske statsborgere til andre EU-medlemsstater, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i den stat, hvortil udlevering ønskes, og handlingen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 6 måneder, eller hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år. Endvidere kan justitsministeren på grundlag af en overenskomst fastsætte, at danske statsborgere kan udleveres til strafforfølgning i en anden stat, eller træffe beslutning om udlevering til strafforfølgning i en anden stat, når betingelserne i § 2, stk. 2 og 3, er opfyldt.

Efter § 2 a kan der ske udlevering af udlændinge til andre EU-medlemsstater for handlinger, der efter dansk ret kan medføre fængsel i mindst 6 måneder. Til stater, der ikke er medlem af EU, kan udlevering ske for handlinger, der efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år. I tilfælde, hvor handlingen efter dansk ret kan medføre en kortere frihedsstraf, kan udlevering ske, hvis der er overenskomst herom med den stat, der anmoder om udlevering.

Det bemærkes, at regeringen i indeværende folketingsår forventer at fremsætte et lovforslag om ændring af udleveringsloven med det formål at gennem-

føre en EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og udleveringsprocedurerne mellem medlemsstater i Den Europæiske Union. Rammeafgørelsen har til hensigt at indføre et princip om gensidig anerkendelse ved udlevering af arresterede personer mellem EU-medlemsstater med henblik på at smidiggøre og effektivisere udleveringsprocedurerne. Lovforslaget vil derfor indeholde en udvidelse af adgangen til at udleverer personer fra Danmark til andre EU-medlemsstater.

Efter artikel 8, stk. 6, i rammeafgørelsen skal medlemsstaterne træffe foranstaltninger, der muliggør retsforfølgning af de groveste overtrædelser omfattet af artikel 2 i rammeafgørelsen (menneskehandel, seksuel udnyttelse mv.), efter at barnet har nået myndighedsalderen.

Efter straffelovens § 94, stk. 4, regnes forældelsesfristen i sager om overtrædelse af bl.a. straffelovens § 216 (voldtægt), § 222 (samleje med et barn under 15 år) og § 223 (samleje med adoptivbarn mv.) tidligst fra den dag, den forurettede fylder 18 år, jf. pkt. 2.1.

Som det fremgår ovenfor af pkt. 2.5.1., omfatter artikel 2 også forhold, der efter dansk ret vil være omfattet af straffelovens § 262 a om menneskehandel. Den udvidede forældelsesfrist i § 94, stk. 4, omfatter imidlertid ikke sager om menneskehandel, hvor et barn er offer. Det er Justitsministeriets opfattelse, at hensynene bag den udvidede forældelsesfrist tillige gør sig gældende i sager, hvor en person under 18 år er offer for menneskehandel med henblik på udnyttelse ved kønslig usædelighed, tvangsarbejde, slaveri eller slaverilignende forhold eller fjernelse af organer.

Justitsministeriet finder derfor, at den udvidede forældelsesfrist efter § 94, stk. 4, tillige bør omfatte menneskehandel, hvor et barn er offer. Det foreslås derfor, at der i § 94, stk. 4, 1. pkt., indsættes en henvisning til § 262 a, stk. 2.

Det er herefter Justitsministeriets opfattelse, at forpligtelsen i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 6, er opfyldt.

2.5.6. Bistandsadvokater

Som nævnt ovenfor i pkt. 2.1.8. skal retten ved en række seksualforbrydelser og voldsforbrydelser beskikke en bistandsadvokat for den forurettede, hvis den pågældende begærer det.

Baggrunden herfor er bl.a., at der af psykologiske og praktiske grunde kan være behov for, at den forurettede får bistand til opgørelse af et eventuelt erstatningskrav, således at erstatningsopgørelsen og udbetalingen ikke trækker længere ud end nødvendigt. Endvidere kan det for nogle forurettede være af stor